

KOLEGAMENTO CH VIDEO 1949

Rocca di Papa, 27. února 2010

„Věřit v Boží lásku“

(48')

Úvodní znělka a název:

Myšlenka Chiary „Věřit v Boží lásku“

Bůh Lásku – jak víme – je pravdou naší víry, a je i dnes stále aktuální. V dnešní době, kdy se zdá, že Bůh je od lidí vzdálený, kdy se dokonce hovoří o smrti Boha, co může být ozdravnější a žádánější – pro lidstvo, které nás obklopuje, včetně té jeho části, která se nazývá křesťanskou, ale není jí naplno – než to, abychom toto lidstvo pomocí Ducha Svatého přivedli k odhalení Boha, který je všem nablízku svou láskou a každého osobně, nesmírně miluje?!

Abychom sdělili lidem, že každá okolnost svědčí o Jeho lásce?!

Abychom jim pomohli pochopit, že sa máme cítit obklopeni Jeho láskou, i kdyby vše nasvědčovalo o opaku?!

Abychom hlásali, že Jemu nic neunikne, že má dokonce spočítané i vlasy na naší hlavě?!

Náš svět potřebuje tuto zprávu! Již dlouho opakuji, že současný svět potřebuje, abychom mu oznamovali: „Bůh je Lásku, Bůh tě miluje, Bůh tě nesmírně miluje!“

Doslova tisíce lidí, kteří prošli tímto sálem, začali tohle světu hlásat. Ve vlaku, ve škole, doma, v obchodech, kdykoli se jim naskytla příležitost říkali: „Pamatuj, že Bůh tě miluje!“ Účinky tohoto oznámení byly mimořádné. Lidé byli šokováni, právě tak, jako když apoštolové hlásali: „Kristus vstal z mrtvých!“ „Cože, vstal z mrtvých?“

Řekneme-li těmto lidem, že „Bůh je Lásku a že je nesmírně miluje“, a uděláme-li to z vlastního hlubokého presvědčení, vyvoláme tím revoluci.

Někdo by mohl namítnout, jak lze považovat Boha za Lásku v dnešní době, kdy jsou mnozí, dokonce i nevinné děti, vystavováni nejrůznějším druhům násilí?

Odpověď známe. Existoval-li někdo nevinný, koho Bůh miloval nade všechny, byl to jeho Syn, Ježíš. A hle, skončil na kříži. Bůh dopustil, aby hrozně trpěl. Hle, je to on, který křičí opuštěností od svého Otce.

Kde byla tehdy Otcova láska, ve kterou Ježíš stále věřil? Kde ji v tu chvíli hledat?

Faktem je, že s Ježíšem existoval úžasný plán, přesahující hranice pozemského bytí. Trpěl, aby zachránil lidstvo, aby byl oslavený – také jako člověk – v nebi, které otevřel všem těm, kteří jej chtějí následovat.

To je smyslem Ježíšovy bolesti.

Avšak s každým člověkem, s každým z nás existuje plán Boží lásky. Je třeba o něm říci všem lidem, kteří trpí: „Nevidíš jej, nerozumíš, nerozumíme mu, je však třeba mu věřit! Bůh nedopouští nic zbytečně.“ [...] Ať se jedná o jakékoli přírodní neštěstí či kruté životní okolnosti, které by mohly postihnout nás nebo tyto naše bližní, musíme si znovu opakovat a znovu oznamovat, že Bůh je Láska.

Samozřejmě, abychom mohli uvažovat tímto způsobem, je potřebné věřit ve věčný život. Věčný život existuje a my nemáme právo o něm mlčet!

Je tedy třeba věřit v Lásku a žít podle ní. Věřit.

[...]

Chiara

Z promluvy Chiary Lubichové: „Kolektivní spiritualita a Církevní společenství“, Mezinárodní kongres Farního a diecézního hnutí, Castelgandolfo, 11. května 1996.

Audio a titulky	Zvláštní titulky
Hudba a grafika	
Vypravěč: Přes 25 000 ujetých kilometrů, 6 navštívených zemí za 2 měsíce, zhruba 10 000 navštívených osob, živoucí kontakt s národy různých kultur, tradic a náboženství: toto je schematický přehled údajů z dlouhé cesty do Asie, kterou podnikla Maria Voce (Emmaus) a Giancarlo Faletti.	
Název:	SPECIÁL ASIE
Vypravěč: Není snadné sdělit vyčerpávajícím způsobem vše o této cestě, která byla tak dlouhá a bohatá na události; předat pocity, atmosféru a úchvatnou zkušenost živého setkání s Dilem Mariiným přítomným v různých zemích. Pokusíme se o to především tím, že dáme slovo protagonistům této cesty, především Emmaus a Giancarlovi.	
Maria Voce Emmaus, prezidentka Hnutí fokoláre: <i>Cítla jsem a cítím jako svou povinnost po odchodu Chiary poznat různé komunity, které žijí životem, který nám dala Chiara. A chtěla jsem začít od těch, kteří jsou od nás trochu dál – proto mi poté, co jsem loni navštívila Afriku, přišlo spontánně na mysl, že letos by mohla přijít na řadu Asie. A jelikož zemí je tam hodně, bylo nutné naplánovat docela dlouhou cestu, abychom mohli navštívit alespoň většinu z těchto zemí.</i>	
Hudba	
Vypravěč: Chiara byla v Asii 5 krát (v letech 1981/82, 1985, 1997, 2001 a 2003) a setkala se s mnoha komunitami Hnutí, které na tomto rozlehlém kontinentě vyrostly tak trochu všude. Toto rozšíření je docela překvapivé,	

<p>pokud si uvědomíme, jak odlišný je v Asii kulturní a náboženský kontext ve srovnání s prostředím, v němž se zrodilo a rozvinulo Hnutí fokoláre. Když se Chiara vrátila z Asie 6. února roku 1981, zapsala si do svého deníku tato slova:</p>	
<p>Ženský hlas čte z Chiara deníku: (...) <i>Nejkrásnější věc, ta zdaleka nejkrásnější věc, kterou si přivážím z této cesty, je myšlenka, že naší spiritualitou je láska, „sjednocování se“ se všemi (...). Vracím se s přesvědčením, že jsem téměř znovu objevila svůj Ideál. Jeho novost spočívá v tom, že přispívá k tomu, aby se pozornost zaměřila na klíčový prvek křesťanství – na lásku. Protože i kdybychom vydali své tělo plamenům, ale neměli bychom lásku, k ničemu by to nebylo, jak říká sv. Pavel.</i></p>	
<p>Vypravěč: Je to tedy láska, co činí spiritualitu Hnutí fokoláre, která je spiritualitou založenou na Evangeliu, univerzální. Byla to láska, co umožnilo přístup do těch nejdlejších prostředí, a láska zasáhla srdce těch nejuvzdálenějších. Je ale třeba též říct, že všechny asijské národy mají jeden společný prvek, který jistým způsobem usnadnil rozšíření Ideálu jednoty.</p>	
<p>Giancarlo Faletti, viceprezident Hnutí fokoláre: <i>Je to hloubka, vnitřní život. Proto i v zemích, které se možná mohly jevit jako hluboce sekularizované, jsme během našeho přebývání s těmito lidmi učinili zkušenost silného vnitřního života, zkušenost, kterou bych v jistém smyslu nazval téměř kontemplativní. (hudba)</i></p>	
<p>Vypravěč: Spiritualita jednoty učiní zbytek a přispěje k tomu, aby „z mnohých učinila jedno tělo“.</p>	
<p>Cheong In seon – Agha (Jižní Korea) (v korejštině): <i>Životní styl Hnutí mi pomohl vidět všechno novými očima, a to i v práci. Díky tomu jsem napravila zlovyk, který jsem měla a který spočíval v tom, že jsem si v pracovní době vyřizovala na počítači osobní věci a že jsem marnila čas chatováním s kamarádkami. Místo toho se teď snažím vykonávat i ty nejdrobnější pracovní úkoly s láskou. Tak jsem pochopila, že to, co dělám, má smysl, pokud je to činěno z lásky, nezávisle na tom, o jak velkou věc se jedná.</i></p>	<p>Setkání komunity korejské zóny, 9. – 10. ledna 2010, NYC – Cheonan (Jižní Korea)</p>
<p>Emmaus: <i>Silným dojmem bylo, že jsme se všichni cítili být součástí jediné rodiny, navzdory rozdílům mezi jednotlivými komunitami, které jsme mohli pozorovat. Když například pomyslím na korejskou komunitu, která je tak kvetoucí, tak početná a plná nadšení, mám z ní velkou radost. Když pomyslím na japonskou komunitu, která je v jistém smyslu pod tlakem vnějších okolností a která je ovlivněna obtížnými mezilidskými vztahy, samotářským životním stylem běžným v této zemi, stresující situací na trhu práce a podobnými věcmi, mám radost i z ní. Mám radost, protože vidím, že navzdory těmto těžkostem je tato komunita živá a věrná, že má touhu jít kupředu a že cítí podporu, kterou</i></p>	

<p><i>představovala i tato naše návštěva.</i></p>	
<p>Sakai Masaharu (Japonsko) (v japonštině): <i>V tom okamžiku jsem si připomněl svůj dosavadní život, kdy jsem opustil rodinu a svoji otcovskou zodpovědnost, a pocítil jsem, že se musím obrátit. Byla to milost od Chiary. Podařilo se mi smířit se se synem, který odešel z domova a nemluvil se mnou. Omluvil jsem se mu za všechno zlé, co jsem udělal v těchto letech. Tehdy se mi i on omluvil za to, že se ke mně choval chladně. Naši rodinu zachránil Chiařin Ideál. My nemůžeme dělat velké věci, ale všude tam, kde se nacházíme, chceme sdělovat všem tento život. (potlesk a hudba)</i></p>	<p>Setkání komunity japonské zóny, 16. ledna 2010, IIC – Tokio (Japonsko)</p>
<p>Emmaus: <i>Filipínská komunita je velice živá. Na Filipínách je cítit určitá jistota, která vyplývá z toho, že se tu již dlouhou dobu žije v křesťanském prostředí. Proto je cítit i schopnost lidí něco nového vytvářet, schopnost přijímat druhé a pečovat o ně.</i></p>	<p>Národní filipínské setkání <i>Our Lady of Perpetual Help</i>, 17. ledna 2010, Baclaran, Manila (Filipíny)</p>
<p><i>Vlastně jsme se setkávali s filipínskými fokolarínami a fokolarínkami ve všech dalších asijských zemích. To dokazuje, jak byla tato komunita opravdu v jistém smyslu mateřskou komunitou, společenstvím, které svým životem plodilo další společenství (...). Zároveň se mi zdá, že procházejí (...) docela náročným obdobím ze společenského a politického hlediska.</i></p>	<p>Příjezd do citadely “Pace”, 17. ledna 2010, Tagaytay (Filipíny)</p>
<p><i>Oni cítí, jak je důležité vydávat v tomto prostředí svědectví o Ideálu a jak je důležité pracovat na tom, aby toto svědectví – které je podle nich jedinou odpovědí na problémy této země – mělo opravdu významný dopad.</i></p>	<p>Setkání komunity zóny Cebu, 31. ledna 2010, GCC – Cebu (Filipíny)</p>
<p>Burn Ganzon, ředitelka Bangko Kabayan (Filipíny) (v angličtině): <i>Banka Kabayan je zemědělskou bankou a zároveň firmou projektu Ekonomiky společenství. V současnosti má přes 10 000 klientů, z nichž 85% tvoří sociálně vyloučené, ale podnikavé ženy, kterým se díky mikrokreditům od této banky podařilo rozjet nějakou činnost, rekvalifikovat se a získat bydlení. Naše dcery tento projekt tak přitáhly, že se ho chtěly také účastnit, a dvě z nich již několik let v této bance pracují na plný úvazek na vedoucích místech.</i></p>	<p>Setkání komunity zóny Manily, Hong Kongu a Tagaytay, 24. ledna 2010, PICC - Manila (Filipíny)</p>
<p>Hudba</p>	
<p>Lilia Tantoco, hnutí Nové lidstvo, Manila (Filipíny) (v angličtině): <i>V roce 1983 se zrodilo sociální centrum „Bukas Palad“, což znamená „otevřené ruce“. Tato aktivita zahrnuje řadu projektů a je ve službě rodinám a lidem v nouzi, kterých je zhruba 4500. V oblasti lékařské péče se věnujeme projektům péče o děti, o matky, o nemocné na tuberkulózu atd. Ve vzdělávací oblasti vedeme mateřskou školku a kurzy pro dospělé trpící závislostmi. Díky podpoře mnoha lidí z celého světa organizujeme projekt adopcí na dálku,</i></p>	

<p><i>který umožnil mnoha chudým dětem chodit do školy. Mimoto jsme pořádali rekvalifikační kurzy pro nezaměstnané, kterým jsme se poté snažili nacházet práci.</i></p>	
<p>Vypravěč: Projekt „Jedna rodina, jeden dům“, který organizuje hnutí Nové rodiny s podporou italské nadace „Paprsek světla“, má za cíl dávat důstojné domy mnoha rodinám, které by jinak byly nuceny žít v bídě. Truhlářská dílna nabízí profesní formaci a práci mnoha mladým.</p>	
<p>Emmaus: <i>Setkali jsme se i s lidmi, kteří se intenzivně angažují v médiích a v politice a kteří chtějí předávat tento způsob života, tuto spiritualitu společenství na všech rovinách Filipínské společnosti.</i></p>	
<p>Hudba</p>	<p>Setkání komunity zóny Indie, Singapuru a Thajska, 6. – 7. února 2010 Assumption College – Bangkok (Thajsko)</p>
<p>Emmaus: <i>Velmi pěkný dojem jsem měla z naší thajské komunity, a to v tomto smyslu: zdálo se mi, že je to skutečně ono malé stádce, o němž hovoří Evangelium a kterému Otec chce dát království. Protože je to malé, ale velmi odvážné společenství. Řekla bych, že jejich síla pramení z jednoty, z Ježíše uprostřed. Proto jestliže jsem v jistém smyslu viděla filipínskou komunitu jako mateřské společenství, na druhé straně jsem viděla thajské společenství jako druhý asijský pól, jehož síla a schopnost přijímat nespočívá ve velikosti, ale v jednotě, která je mezi nimi.</i></p>	
<p>Emmaus (z jejího projevu na setkání komunity v Bangkoku): <i>Tato schopnost žít s Ježíšem mezi námi nezávisle na rozdílech v národnosti, náboženství, věku či čehokoli jiného – a tyto rozdíly jsou zde až symbolicky evidentní – dokazuje, že Dílo, pokud má zůstat věrné dědictví Chiary, má chtít být rodinou, má se snažit být rodinou, která je stále silněji spojena poutem vzájemné lásky.</i></p>	
<p>Hudba</p>	<p>Setkání komunity zóny Pákistánu, 21. února 2010, Lahore (Pákistán)</p>
<p>Emmaus: <i>U Pákistánců mě oslovila věrnost, protože jsou to lidé, kteří žijí tuto spiritualitu již více než 40 let a kteří ji dokázali předat svým rodinám. Viděli jsme celé rodiny – tatínka, maminku, děti a vnoučata – které společně vydávaly svědectví o tomto životě po mnoho let a které opravdu zůstávají věrné. Díky této jejich věrnosti jsem mohla říct, zde vidím pevné Dílo, a to v situaci, která rozhodně neoplývá vnější jistotou. Cítila jsem, že je to země, kde bych mohla být klidná, protože Pákistánci jsou pevní a důslední ve svých</i></p>	

<i>postojích.</i>	
Hudba	
<p>Vypravěč: Důležitými centry, z nichž se tento životní styl šíří, bezesporu byly a jsou též citadely, které se i tady v Asii zrodily s dvojím záměrem – formovat ve spiritualitě jednoty členy Hnutí různých povolání a vydávat svědectví o tom, jak by vypadala společnost, kdyby hlavním zákonem soužití byla evangelijní láska.</p> <p>Citadela Pace se nachází na malebném místě nad sopečným jezerem Taal, v Tagaytay nedaleko Manily. Je to první asijská citadela a je tudíž nejrozvinutější. Má zhruba 200 obyvatel a jsou v ní Centrum Mariapoli, různé formační školy, malé firmy a škola dialogu s východními náboženstvími.</p>	
<p>Emmaus: <i>Ukázalo se, že všechny asijské zóny považují tuto citadelu za svou, a proto se všichni v Asii zasadili o její podporu. Posílali sem lidi na formaci a pomáhali jí i ekonomicky, aby tato citadela mohla efektivně sloužit všem zónám.</i></p>	
Hudba	
<p>Vypravěč: V Asii, jmenovitě v Thajsku, se nachází i poslední z našich citadel.</p>	
<p>Emmaus: <i>Thajská citadela, přestože je zatím ještě spíše pouhým snem, jelikož jsou na jejím pozemku jen dva domy, se nám jevila jako opravdu hodnotné místo svědectví o možném soužití křesťanů a buddhistů. Ne náhodou jí Chiara dala jméno „Zlaté pravidlo“. Sami buddhisté si zde chtějí postavit vlastní meditační místa, kde by se mohli společně scházet věřící různých náboženství, spojení vzájemnou láskou..</i></p>	
Hudba	
<p>Vypravěč: Citadela „Naděje“ v Pákistánu, i ona velmi mladá, nabízí ve svých prostorách školu pro děti, což je konkrétní a oceňovaný příspěvek k alfabetizaci této země.</p>	
<p>Emmaus: <i>Formace našich členů, kteří sem přicházejí, není oddělená od formace těchto dětí, kteří sem chodí do školy. Z toho, co jsme zjistili při rozhovorech s místními lidmi, jsou právě tyto děti považovány za budoucnost národa. Lidé mají za to, že nehledě na různá náboženství se tyto děti formují jako lidé v souladu s vizí Chiary, tedy jako lidé, kteří milují, kteří jsou schopni milovat a žít spolu s druhými v atmosféře zdravé harmonie.</i></p>	
Hudba	
<p>Vypravěč: Hlavním cílem této cesty Emmaus a Giancarla do Asie bylo poznat společenství Hnutí, nicméně nechyběly ani příležitosti k různým setkáním na rovině politické, společenské, náboženské i církevní, a to</p>	

<p>v různých zemích.</p>	
<p>Giancarlo: <i>Řekl bych, že tato setkání s vnějším světem opravdu vyjadřovala, jaký byl život Díla v těchto letech, že to byl život, který se jakoby vyléval z břehů. Bylo vidět, jak dlouhou cestu v této části světa již Dílo urazilo, bylo vidět, že toto charisma opravdu slouží lidstvu. Každý nám svým specifickým způsobem vyjadřoval vděčnost a povzbuzoval nás k tomu, abychom pokračovali. Jako by nám říkali: ta dosavadní cesta byla důležitá, a teď chceme jít dál společně s vámi.</i></p>	
<p>Vypravěč: Významná byla setkání Emmaus a Giancarla na půdě korejského Parlamentu.</p> <p>Místopředseda Parlamentu Moon Hee-Sang vyjádřil přání, aby se „pokoj a všeobecné bratrství, které se fokolární snaží podporovat, rozšiřovalo a aby významným dílem přispělo k lidskému i duchovnímu rozvoji této země“.</p> <p>Následně skupina poslanců z Politického hnutí pro jednotu vyjádřila závazek, že bude přinášet bratrství do tohoto parlamentu, který je v současnosti zmítán vážnými spory.</p>	<p>Národní Parlament Korejské republiky, 8. ledna 2010, Seoul (Jižní Korea)</p>
<p>Emmaus: <i>Viděli, jak je těžké překonávat hranice mezi většinou a opozicí, viděli, kolik úsilí je třeba například k řešení otázky sblížení Severní a Jižní Koreje a kolik problémů implikuje tato otázka, ale nechtěli házet flintu do žita. I jejich úsilí o očištění jazyka, jak to oni nazývají, aby nepomlouvali své politické soupeře, bylo čímsi, co vyjadřovalo jejich seriózní přístup k problémům, kterým čelí. Cítila jsem tedy, že jim nejde pouze o nějaké dobré úmysly, ale že opravdu konkrétně uskutečňují strategii, která vede k větší harmonii mezi různými stranami, a to jsem u nich velmi obdivovala.</i></p>	
<p>Park Sang Don – poslanec Parlamentu (Jižní Korea) (v korejštině): <i>V září roku 2004 deset poslanců založilo Politické hnutí pro jednotu, které dnes čítá 47 poslanců a jehož aktivita se rozvíjí. Věřím, že mi velice pomohlo, že jsem díky Politickému hnutí pro jednotu pochopil, že i v politice můžeme vést dialog a s láskou chápat druhé, aniž by to znamenalo rezignaci na vlastní politickou identitu.</i></p>	
<p>Hudba</p>	
<p>Vypravěč: Emmaus byla pozvána na Národní kongres filipínského duchovenstva, aby tam představila svoji zkušenost s povoláním ke svatosti. Přítomno bylo 5500 kněží, 87 biskupů a řeholníci z 54 kongregací.</p> <p>Ve svém příspěvku Emmaus vyprávěla o svém životě do setkání se spiritualitou jednoty a s Chiarou, z něhož vyplynulo rozhodnutí následovat Ježíše. Následovalo neustále obnovované přitakávání Ježíšovi i volba na prezidentku Hnutí fokoláre. Emmaus představila i objev „nejmocnější“ pomoci na naší cestě ke svatosti: je jí sám Ježíš, který duchovně přebývá mezi</p>	<p>Národní kongres filipínského duchovenstva, 28. ledna 2010, WTC – Manila (Filipíny)</p>

námi, jsme-li sjednoceni.	
Emmaus (na kongresu filipínského duchovenstva): <i>Spíše než abychom usilovali o svatost, snažme se jít se Svatým mezi námi,</i>	
Luis Antonio Tagle, biskup z Imus, Cavite (Filipíny) (v angličtině): <i>Spiritualita společenství je v asijském kontextu různých kultur, náboženství i generací čímsi, co není snadné praktikovat, ať již v křesťanském prostředí či ve vztahu s nekřesťany. Různost snadno vytváří rozdělení... kvůli žárlivosti nebo závidosti. Potřebujeme tudíž takové osoby, jako jsou členové Hnutí fokoláre, které jsou zcela prostoupeny spiritualitou společenství – takového společenství, které respektuje jedinečnost a které není pouhým kompromisem všech, nýbrž spočínutím v pravdě, v pravdě lásky. A právě toto je váš přínos, který pomůže filipínské církvi splnit svou misi tady v Asii.</i>	
Vypravěč: Vliv tohoto evangelijního života na poli ekumenismu, mezináboženského dialogu i sociálních aktivit uznaly církevní autority mnoha zemí: nuncius v Japonsku, biskupové, kteří se v Thajsku zúčastnili setkání asijských biskupů přátel Díla, Tokijský arcibiskup i předseda Korejské biskupské konference, který se spolu s dalšími šesti korejskými biskupy setkal s Emmaus a Giancarlem, aby ocenil Hnutí fokoláre za jeho zásadní přínos pro místní církve.	
Pietro Kang U-il, předseda Korejské biskupské konference (v korejštině): <i>V posledních letech korejská církev utěšeně roste. Velmi však cítíme potřebu, aby se díky životnímu svědectví katolíků konkrétně zviditelnilo Ježíšovo Evangelium uváděné do praxe, což se právě děje díky spiritualitě Hnutí fokoláre. Myslím, že v tomto smyslu mají věřící, kteří patří k tomuto hnutí, schopnost a sílu přispívat k duchovnímu růstu korejské církve.</i>	
Vypravěč: V prostředí Asie, kde se zrodily některé z nejpopulárnějších náboženských proudů, byl mezináboženský dialog během dvou měsíců této cesty trvalou prioritou. Jmenujme některé z nejvýznamnějších momentů: Různá setkání v Japonsku s čelními představiteli a členy buddhistického hnutí Riššo Kosei Kai. Buddhisticko-křesťanské sympóziu a kontakty s theravádovým buddhismem v Thajsku.	
Emmaus: <i>Díky lepšímu vzájemnému poznání, k němuž došlo v posledních letech, i díky živému kontaktu členů Díla v těchto zemích s těmito organizacemi se v nás prohloubila jistota, že se nemusíme bát, že se někdo bude povyšovat nad druhého, protože víme, že chceme spolupracovat na společných projektech pro dobro lidstva. To platí jak pro buddhisty z Riššo Kosei Kai, tak pro theravádové buddhisty, a toto vědomí se posílilo. Díky tomu jsme s Riššo Kosei Kai dospěli téměř k oficiální deklaraci či k paktu, že</i>	

<p><i>již není cesty zpět a že tento náš vztah budeme i nadále rozvíjet.</i></p>	
<p>Hudba</p>	
<p>Vypravěč: Hnutí Riššo Kosei Kai založili v Tokiu v roce 1938 Nikkyo Niwano a Myoko Naganuma s cílem přispět k osvobození člověka od utrpení a k vytvoření světového míru.</p> <p>Specifickým rysem tohoto hnutí je jeho laický charakter a jeho obrovská mezinárodní i mezináboženská otevřenost.</p> <p>Niwano byl jedním z propagátorů první Světové konference náboženství za mír, kde jsou reprezentovány všechna hlavní světová náboženství.</p> <p>V roce 1979 získává Niwano Templetonovu cenu za rozvoj náboženství a v témže roce se poprvé setkává s Chiarou Lubichovou. Tak se rodí dialog a spolupráce těchto dvou hnutí. O dva roky později je Chiara pozvána do Tokia, aby sdělila svoji křesťanskou zkušenost ve Velkém posvátném sále hnutí Riššo Kosei Kai před 10 000 buddhisty.</p> <p>Na témže místě, přesně po 29 letech, nyní promlouvá Emmaus na pozvání současného prezidenta Riššo Kosei Kai a syna Nikkyo Niwana, ctihodného Ničiko Niwana.</p>	<p>Setkání s členy Riššo Kosei Kai, 15. ledna 2010.</p> <p>Posvátný sál RKK – Tokio (Japonsko)</p>
<p>Emmaus (z jejího projevu k RKK): (...) <i>Jsem velmi dojata, že zde mohu být. Cítím se jakoby zahalena duchem našich dvou velkých zakladatelů: Chiary a Nikkyo Niwana (...)</i></p>	
<p>Vypravěč: Poté, co představila třicetileté hluboké přátelství mezi těmito dvěma hnutími, Emmaus několikrát zdůraznila, jak si přeje pokračovat v cestě, kterou Chiara a Nikkyo Niwano zahájili.</p>	
<p>Emmaus (z jejího projevu k RKK): <i>Spásu budoucího světa budou mít v rukou lidé, kteří do něj přinesou nikoli omezenou, ale univerzální lásku. Cestou takovéto lásky už společně jdeme a vzájemně se na ní povzbuzujeme. Ať nás tedy tato cesta vede i nadále k tomu, abychom obraceli svá srdce a abychom si byli stále více vědomi toho, že – jak nám vždy říkala Chiara – čím více milujeme člověka, tím více nacházíme Boha.</i></p>	
<p>Ničiko Niwano, prezident Riššo Kosei Kai (Japonsko) (v japonštině): <i>Poprvé jsem se setkal s novou prezidentkou Marií Voce v červenci roku 2008 a tento vztah pokračuje. Při příležitosti této její první návštěvy Japonska, právě na místě, odkud kdysi hovořila Chiara, se mi potvrdilo, že Riššo Kosei Kai a Hnutí fokoláre spojuje pevné pouto a hluboký a důležitý osud. Mým přáním je zintenzivnit naši spolupráci, prohloubit tento vztah a i nadále se od vás učit.</i></p>	
<p>Vypravěč: Odpoledne toho samého dne strávila Emmaus dvě hodiny se skupinou osmdesáti animátorů mládežnické sekce tohoto buddhistického hnutí a odpovídala na jejich otázky bezprostředním a svěžím jazykem. Během</p>	

<p>dialogu se ukázalo, jak plodné bylo v posledních letech setkání a spolupráce mladých z těchto hnutí.</p>	
<p>Emmaus: <i>Toto setkání s mládeží mě oslovilo i proto, že jsem viděla, jak seriózně se něj připravili, protože četli Chiarařiny knihy, aby dobře poznali její myšlenky, a zformulovali velmi kvalitní otázky, aby lépe pochopili, jak mohou ve svém životě jakožto mladí buddhisté uplatňovat zásady, které Chiara přináší a které jsou podle nich v souladu s jejich touhami i s tím, co hlásal jejich zakladatel Nikkyo Niwano. A viděla jsem, jak i oni touží po tom, aby tento náš vztah pokračoval, a jak jsou za něj vděční těm, kteří stáli u jeho zrodu – Chiaře a jejich zakladateli.</i></p>	
<p>Kyoko Nišio, mládežnická sekce RKK (Japonsko) (v japonštině): Členové Hnutí fokoláre mají jako vzor Marii. V knize Dobrodružství jednoty Chiara říká, že napodobuje Marii, která dala světu Ježíše. Proč je Maria vaším vzorem? A jaký její rys máme napodobovat?</p>	
<p>Emmaus, setkání s mládeží z RKK: <i>Maria nebyla ve vedení církve, nebyla to královna ani velvyslankyně, byla to prostě Ježíšova matka. A jelikož my chceme přinášet do světa tuto Boží přítomnost, přítomnost Ježíše mezi námi, měli bychom ji napodobovat. A co dělala Maria? Neustále sloužila. (...) byla vždy zcela k dispozici Bohu, s pokorou, moudrostí, jako matka (...) My máme za to, že pokud žijeme jako ona podle Písma a pokud milujeme mateřskou láskou a jsme pokorní, můžeme ukázat Boha lidem a Boží život se ukáže skrze nás.</i></p>	
<p>Hudba</p>	
<p>Vypravěč: Hodinu cesty autem od Chiang Mai, města v severním Thajsku, se v posvátném sále svatyně Wat Pathat Sri Chomthong za přítomnosti více než 200 delegátů z 20 asijských a evropských zemí konalo 4. buddhisticko-křesťanské sympóziu. Ctihodný Phra Thammankalajarn (známý též jako Ajahn Thong Sirimankalo), opat kláštera, který toto sympóziu hostil, ve svém úvodním vystoupení mimo jiné připomněl setkání a rozhovory, které měl s Chiarou a jejichž vrcholem byla Chiařina návštěva Chiang Mai v roce 1997.</p>	
<p>Phradharmmangalajahn Thong Sirimangalo, velký mistr a opat kláštera Wat Phradhatu Sri Chom Tong Voravihara v Chiang Mai (v thajštině): <i>Nikdy nezapomenu na vše krásné, co jsem dostal od rodiny Fokoláre. Dnešní setkání bylo pro nás příležitostí opět přijmout naše bratry a sestry z Hnutí fokoláre. Naše přátelství tak bude ještě pevnější a nepochybně se bude i nadále posilovat. Buddha říkával, že blízkost a vzájemné poznání vytvářejí vazby hlubokého přátelství.</i></p>	
<p>Vypravěč: Sympózia se zúčastnili buddhisté z různých proudů, z Japonska</p>	

<p>(byl mezi nimi i prezident Riššo Kosei Kai Niwano), z Thajska, z Taiwanu, z Bangladéše a z Indie. Mezi křesťany z různých církví se nacházeli někteří katoličtí biskupové (mimo jiné apoštolský nuncius v Thajsku a arcibiskup Bangkoku). Podstatná byla účast členů Hnutí v Thajsku, jak křesťanů, tak i buddhistů, a fokolarínů i fokolarínek z Centra pro mezináboženský dialog.</p>	
<p>Sympóziu mělo na programu každý den jiné téma (rodina, tajemství bolesti, ekonomie) a společnou snahou bylo, aby buddhisté a křesťané našli „odpověď“ na výzvy globalizovaného světa“, jak zněl podtitul tohoto kongresu.</p>	
<p>Emmaus byla pozvána, aby hovořila o tom nejhlubším tajemství, které se dotýká života každého člověka – o bolesti.</p> <p>Ve svém projevu vysvětlila, jak Chiara postupně objevila Ježíše opuštěného a jak ji tento objev přiměl k tomu, aby běžela tam, kde jsou nevyřešené problémy a rozdělení. Chiařinou motivací – uvedla Emmaus – byla vášnivá láska k Ježíšovi, která má moc uzdravovat rány současného světa.</p>	<p>Buddhisticko-křesťanské sympóziu, 3. února 2010, Chiang Mai (Thajsko)</p>
<p>Emmaus (z jejího projevu na buddhisticko-křesťanském sympóziu): <i>Chiara pak přinesla i vlastní specifický příspěvek – pomysleme mimo jiné na Ekonomiku společenství, na Politické hnutí pro jednotu nebo na mnohé oblasti kultury, kam proniká tento duch.</i></p>	
<p>Vypravěč: Emmaus svůj projev zakončila parafrází Chiary:</p>	
<p>Emmaus (z jejího projevu na buddhisticko-křesťanském sympóziu): <i>Pokud je dnešní trpící lidstvo pohrouženo do „noci“, pak Ježíš ukřižovaný a opuštěný je hvězdou, která ukazuje směr. On nám dodává odvahy a je světlem, díky němuž víme, jak se máme chovat ve všech bolestivých situacích.</i></p>	
<p>Niššo Takeuči, představitel svatyně Myokenkakuji - Nichiren-Shu (Japonsko) (v japonštině): <i>Projev prezidentky Marii Voce hovořil o lásce, která dokáže překonat i nenávisť. Ježíš na kříži čelil tomu nejkrutějšímu lidskému osudu, ale přesto miloval až do konce celé lidstvo silnou a hlubokou láskou. V něm, který je tak plný lásky, existuje výkřik, který pramení v duši lidí, kteří žijí v dnešní civilizaci.</i></p>	
<p>Andrew Vissanu Thanya-Anan, místopředseda Papežské rady pro mezináboženský dialog (v angličtině): <i>To, co Emmaus řekla zvláště o tajemství utrpení Ježíše opuštěného, Ježíše na kříži, mělo velký význam pro to, abychom objevili Boží lásku a abychom pochopili, jak překonávat v našem životě bolest.</i></p>	
<p>Hudba</p>	
<p>Vypravěč: Na nejdůležitější buddhistické univerzitě v Chiang Mai, kterou navštěvují mladí mniši pocházející i z Kambodži, Laosu a Barmy a kde Chiara hovořila v roce 1997, Emmaus představila stovce studentů katolickou</p>	<p>Setkání se studenty buddhistické univerzity, 5. února 2010, Chiang Mai</p>

<p>církev a její cíle tím, že hovořila o jejím zakladateli Ježíšovi, a jeho životě a učení. Hovořila též o historii Chiary a Hnutí, o objevu Boha Lásky a o tom, že v Evangelii je obsažen plán jednoty lidstva. Vysvětlila rovněž to, jaké rysy má křesťanská láska, a zdůraznila:</p>	<p>(Thajsko)</p>
<p>Emmaus (z jejího projevu na buddhistické univerzitě): „<i>Sjednocovat se“ znamená, jak jsme pochopili, zcela se vyprázdnit (...) abychom mohli přijmout druhého. Být v jistém smyslu druhým (...) Toto zapření sebe sama (...) je i postoj potřebný pro každý dialog, abychom v něm dokázali porozumět druhým, i když patří k jiným kulturám či náboženstvím, a abychom dokázali objevit semena pravdy, která jsou přítomná všude. Dialog tedy spočívá v lásce, a to i tehdy, je-li to obtížné.</i></p>	
<p>Vypravěč: Následný dialog prokázal, jak hluboce byla přijata slova Emmaus.</p>	
<p>Phra Maha Sanga Chaiwong, opat kláštera Wat Palad a docent buddhistické univerzity v Chiang Mai (v thajštině): <i>Byla to příležitost pokračovat v našem přátelství, které začalo už v období, kdy sem matka Chiara přijela. Od onoho okamžiku jsme měli možnost vyměňovat si zkušenosti s láskou, a to v křesťanské i v buddhistické perspektivě.</i></p> <p><i>Tato návštěva Emmaus nám připomněla a dala znovu prožít nádhernou zkušenost, kterou jsme učinili v minulosti. Dnes si uvědomujeme, že láskyplný vztah mezi námi musí pokračovat. Kdykoli je příležitost setkat se, hovořit, vést spolu dialog tak jako dnes, vytváří se mezi námi atmosféra, která nám pomáhá ukazovat světu, že mezi buddhisty a křesťany nakonec není tak mnoho rozdílů.</i></p>	
<p>Emmaus: <i>Jedna věc, která na mě udělala velký dojem, pokud jde o dialogy, byla přítomnost věřících jiných náboženství uvnitř Díla. Dospěli jsme ke skutečnému společenství s nimi, a tudíž můžeme vydávat společné svědectví. To se mi zdá být tím nejkrásnějším plodem, který vyrostl z toho, co Chiara zasadila v Asii. Svě dílo tedy budujeme společně a nevíme, kam nás tato cesta dovede, ale perspektiva je jistě velmi široká.</i></p>	
<p>Hudba</p>	
<p>Vypravěč: Celou tuto cestu neustále doprovázely momenty hlubokého sdílení s fokolaríny a fokolarínkami. Některá z těchto setkání byla předem naplánovaná, jako setkání v Tagaytay či v Thajsku, kam se sjeli fokolaríni a fokolarínky z asijských národů. Byly to tři dny bohaté na rozhovory a na cenné meditace o tématu tohoto roku, kterým je Bůh Láska. Mimoto došlo i na zprávy o životě komunit v těchto zemích a na studium encykliky <i>Caritas in Veritate</i>.</p> <p>Uskutečnila se však i řada spontánních setkání se skupinami fokolarínů a fokolarínek z různých zemí, během nichž byla příležitost lépe se vzájemně</p>	

<p>poznat a sdílet nasazení, závazky, obtíže, úspěchy i radost z toho, že vyznařujeme spiritualitu jednoty v první linii.</p>	
<p>Preeyanoot Surinkaew – Meta, fokoláre Chiang Mai (Thajsko) (v italštině): <i>Ano, jsem buddhistka a interní fokolarínka. Snažím se žít Ideál se svými přáteli buddhisty. Když (...) se dozvedí, že patřím k nějakému katolickému hnutí, trochu se vylekají, protože jim není jasné, zda se nemusejí stát křesťany. Chtěla bych se tudíž zeptat, jaký je pravý význam dialogu.</i></p>	<p>Setkání fokolarínů a fokolarínek z asijských zón, 8. – 10. února 2010, Bangkok (Thajsko)</p>
<p>Emmaus (na setkání s fokolaríny a fokolarínkami): <i>Pravý význam dialogu jsi ty! Je to to, že jsi tu teď s námi, to je to ze všeho nejkrásnější! Pro tebe i pro nás je tohle ta nejkrásnější věc.</i></p>	
<p>Giancarlo: <i>Maria nás přiměla k tomu, abychom zdůraznili, kým jsou fokolaríni uvnitř Díla. Ne že bychom to nevěděli, ve smyslu, že je zplodila Chiara, že je definovala, a to je již samo o sobě obrovským pokladem. Nyní se nám ale jeví jako muži a ženy patřící Bohu. Je to jako bychom cítili, že fokolaríni a fokolarínky jsou v srdci Díla díky posvátnosti svého života, a komunita Díla Mariina by měla tuto přítomnost Boha v těchto lidech, které si Bůh skrze Chiaru povolal, ještě více chránit a dávat do popředí.</i></p>	
<p>Seichiro a Mayumi Satokawa, fokoláre v Nagasaki (Japonsko) (v italštině): <i>„Rodiny se dnes v Japonsku nacházejí v krizi (...). Jaká má být v této situaci úloha rodin z Hnutí fokoláre?“</i></p>	<p>Setkání fokolarínů a fokolarínek z asijských zón, 25. – 28. února 2010 Tagaytay (Filipíny)</p>
<p>Emmaus (na setkání s fokolaríny a fokolarínkami): <i>Chiara, když hovoří o tom, abychom byli rodinou, má určitě na mysli onen překrásný vzor, kterým je Trojice, respektive nazaretská rodina zde na zemi. I fokolarínské rodiny (...), jak říkáte, by měly (...) odrážet tento vzor. Takže (...) je třeba být stále více rodinou na způsob Trojice, rodinou, kde se žije, jako by každý byl Ježíšem, kde se žije s Ježíšem uprostřed. To je to primární svědectví.</i></p>	
<p>Emmaus: <i>Opravdu jsem cítila, že tito fokolaríni a tyto fokolarínky z Asie mají obrovský potenciál. Vyjadřují totiž své národy a právě proto mají schopnost přitáhnout další na tuto cestu. (...) Myslím, že Asie má opravdu tuto možnost dát další povolání k zasvěcenému životu, mnohá tato povolání, a to právě díky této přítomnosti těch, kteří tu již jsou, těchto fokolarínů, kteří jsou zcela sami sebou, kteří jsou svobodní, velkodušní a otevření, a proto přitahují.</i></p>	
<p>Jono Jovita, fokoláre Cebu (Filipíny) (v italštině): <i>Jak bude podle tebe vypadat budoucnost Díla?</i></p>	
<p>Emmaus (na setkání s fokolaríny a fokolarínkami): <i>„Jak bude podle tebe vypadat budoucnost Díla?“ Nevím. (Potlesk) (...) Důležité je, aby to věděl Bůh. Bůh (...) nám pak tuto budoucnost Díla bude postupně ukazovat. Jelikož ale vím, že Bůh je Láska, každopádně si myslím, že to bude nádherná</i></p>	

<i>budoucnost. Bude to totiž budoucnost, kterou bude mít v rukou Boží láska. (Potlesk)</i>	
Hudba	
Vypravěč: Pokud nebylo snadné vyprávět o této cestě, byť jen velmi letmo, ještě těžší bude pokusit se o bilanci. I tento úkol bude lepší přenechat přímým účastníkům.	
Hong Mi Kyoung – Cadi, (Jižní Korea) (v korejštině): <i>Pocítil jsem, že mě Bůh opravdu miluje. Když jsem poslouchal Emmaus, která nám tak přesvědčivě vysvětlovala Chiarařin Ideál a dodávala nám tak jistotu, pocítil jsem zřetelně, že ho musím žít dobře a že musím začínat stále znovu, když udělám nějakou chybu. Tak můžu budovat Dílo a zakoušet, že Bůh a jeho láska se mi ještě více ukazuje.</i>	
Hudba	
Hiromichi Sano (Japonsko) (v japonštině): <i>Jsem opravdu šťastný, že jsem se setkal s Emmaus. Dříve jsem byl v Hnutí zaangažovaný jako gen, ale pak jsem začal pracovat a jelikož jsem byl hodně vytížený, před deseti lety jsem se od Díla vzdálil. Jeden kamarád mě pozval na toto setkání a tak jsem po mnoha letech obnovil kontakty. Jsem dojat: dnes to bylo vážně super!</i>	
Hudba	
Apolonio Anota (Filipíny) (v angličtině): <i>Je pravda, že náš národ je mladý, a proto chceme říct Emmaus, že odpovíme s nadšením mladého národa a že přineseme tuto jednotu a tuto planoucí lásku všem.</i>	
Hudba	
Emmaus: <i>Pro mě byla tato cesta mimořádným potvrzením univerzálnosti charizmatu; objevila jsem, jak je Chiara živá, a to nejen v charizmatu, ale i v komunitách Díla, které neustále vydávají silné svědectví o společenství všech. Dále jsem viděla Dílo, které stojí ve všech těchto místech pevně zakotveno, někde s větším počtem osob, jinde s menším, ale vždy šlo o solidní komunity, které mohou šířit Dílo až do konce, až do završení Božího záměru s ním.</i>	
Giancarlo: <i>Já osobně jsem se cítil jakoby v prostředí koncentrované lásky. Když jsem navštěvoval všechny tyto komunity, všechny tyto národy, celé Dílo které jako by vybuchlo, cítil jsem, že když exploduje okolo mě, tak exploduje i ve mně, a já měl chuť vycházet ze sebe a milovat, opravdu milovat celé lidstvo a celý svět. Byla to bomba.</i>	
Název:	SPECIÁL ASIE